

Color latent a Girona

Col·leccionar

És hora de revisions. Les èpoques de crisi ho propicien. Què tenim a l'armari? Què tenim a les golfes que encara puguem fer servir? Això és el que estan fent molts museus, però també moltes ciutats que han anat acumulant obres al llarg del temps, fruit de diverses actuacions o activitats temporals que han deixat en dipòsit o per adquisició alguna obra als fons municipals. Si bé és cert que és bo que quedi alguna cosa en permanència del que s'ha dut a terme de manera efímera, també és cert que una suma d'obres no fa una col·lecció. Moltes vegades han de passar vint anys per calibrar si una obra d'art tindrà perspectives de romandre viva en un futur pròxim.

Fons d'art de Girona

Després de molts anys d'acumular obres d'art principalment a partir de les exposicions de les Sales Municipals i de l'Escola d'Art, però també d'algunes compres a Espais i a altres galeries de la ciutat, ara es posa en escena a la Casa dels Pastors una selecció de setanta obres d'aquests fons d'artistes gironins amb el títol de *Color latent*. Aquest edifici, molt ben situat enfront de la catedral i pas obligat de turistes, necessita, però, una costosa rehabilitació i serà destí final de la polèmica i onerosa adquisició dels fons d'art Santos Torroella que es pagarà amb el cànon de l'aigua. Posar de nou en consideració els fons propis d'obra d'art era una tasca necessària per mirar amb ulls del segle XXI allò que es va exposar a la ciutat de Girona en les dues darreres dècades del segle XX i en el que va de nova centúria. La creació és una cosa viva, i com deia Kandinsky a *De l'espiritual en l'art*, l'obra d'art conté un element temporal de doble condició, la subjectivitat de l'autor i la del seu temps, però hi ha un tercer element que fa que l'obra d'art sigui art i perduri en el temps. I aquest és el seu secret.

La selecció

Setanta obres és una tria generosa, que es vol representativa d'aquests trenta anys d'exposicions, en què la sensibilitat artística ha canviat tant que res no té a veure una obra de Roca Delpech del 1983 que rememora el noucentista Fidel Aguilar en un moment que el país s'aboca al noucentisme, amb una obra, posem pel cas, de Carles Congost, Jordi Mitjà, Núria Güell o Ivó Vinuesa, de la darrera generació d'artistes postmoderns. Hi ha obres que aguanten bé el pas del temps, com les d'Enric Ansesa, Montserrat Costa, Isabel Banal, Roser Bover, Carme Sanglas, Pep Camps, Marcel Dalmau, Quim Domene, Lluís Hortalà, Enric Pladevall, Anna Manel·la i Àlex Nogué. Dues petites joies: un esbós desconegut de baldaquí de Josep Ponsatí i una obra sorneguera del nonagenari Torres Monsó: *Déu... m'he deixat el paraigua.* *